

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

VI legislatura

Any 2003

Núm. 2-fascicle 1

Presidència
del Molt Honorable Sr. Pere Rotger i Llabrés

Sessió celebrada els dies 25 i 26 de juny del 2003

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Debat d'Investidura del Molt Honorable Senyor President de les Illes Balears

18

EL SR. PRESIDENT:

Molt bon dia a tots, senyores i senyors diputats.

D'acord amb el previst a l'article 141 del Reglament del Parlament, s'ha consultat amb els portaveus designats pels grups polítics amb representació parlamentària i venc a proposar per al càrrec de president de la comunitat autònoma de les Illes Balears l'Hble. Sr. Jaume Matas i Palou.

Té la paraula el candidat a president de la comunitat autònoma de les Illes Balears per exposar el seu programa.

EL SR. MATAS I PALOU:

Sr. President, senyores i senyors diputats, autoritats.

Vull començar aquestes primeres paraules meves en aquesta cambra per celebrar el resultat, la convocatòria de les eleccions i la celebració de les eleccions de dia 25 de maig. Vull agrair, naturalment, a tots aquells ciutadans que han volgut participar en aquesta convocatòria electoral, la seva celebració, i la meua felicitació a tots aquells que han pogut tenir la confiança dels ciutadans, als ajuntaments, als consistoris, als regidors i també als previsible consells de cada una de les Illes. I naturalment, vull aprofitar aquesta ocasió per agrair al Grup Parlamentari Popular que m'hagi proposat com a candidat per a aquesta investidura i en aquest debat d'investidura. Com sempre, moltes gràcies per la vostra confiança.

Quin sentit té aquest acte d'avui, senyores i senyors diputats? Tots sabem el previsible desenllaç, el sentit dels vots i el joc implacable de les majories i de les minories. Les senyores i els senyors diputats coneixen sobradament les línies programàtiques desenvolupades al llarg d'aquesta campanya electoral, amb les quals em present davant aquesta cambra. I naturalment aquest candidat també coneix perfectament les línies programàtiques de tots els partits presents en aquest parlament.

La pregunta que ens hem de fer és per què i per a quina finalitat aquesta sessió d'investidura? I jo crec que val la pena reflexionar profundament sobre aquest particular perquè amb aquesta reflexió quedarà subratllat el sentit que per al Grup Parlamentari Popular i personalment per a aquest candidat a la Presidència del Govern de les Illes Balears té l'acte que avui duim a terme.

Ja és famosa l'actitud del Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya, el Sr. Jordi Pujol; quan s'entrevista amb algú important, ell sempre diu "parlem, primer de tot, de principis, les coses concretes vendran després, però sobretot, en primer lloc, parlem de principis". I és que els principis en definitiva són els que marquen el camp de joc i les regles, els principis són els que defineixen un clima i són els que expliquen un tarannà. Parlem, idò, senyores i senyors de principis, de coses generals, les coses concretes d'altra banda s'anuncien esquemàticament i punt. A més a més, les coses concretes, és a dir, el programa que avala aquesta candidatura el coneixen perfectament les senyores i els senyors diputats, com ja advertia fa un moment. Convé, idò, que parlem de principis, dels principis que inspiren la nostra acció de govern, entre altres raons perquè allò més important aquí i ara en aquesta comunitat

autònoma són els principis. Els diputats i les diputades durant aquesta intervenció coneixerem i coneixeran allò que farem i com ho farem, l'esperit, la filosofia i el tarannà que presidiran la nostra acció de govern al llarg d'aquests quatre 4 anys, si obtenim la confiança d'aquest parlament.

Bé, reprenent, idò, el sentit que té l'acte d'avui, jo crec que és obligat subratllar la seva important significació simbòlica i la seva important significació ritual. En el fons la investidura culmina i també escenifica tot el procés electoral, és un símbol de la centralitat de la institució parlamentària en el nostre sistema autonòmic i és un ritual fet de gestos, de litúrgies i de formes per subratllar el caràcter formal de la democràcia que és, abans de tot i sobretot, formes, és a dir, regles explícites o implícites.

I la primera de les formes i de les regles democràtiques és afirmar que la sobirania del poble, llevat dels moments constituents, es delega al Parlament, en aquest parlament on residirà al llarg de tota la legislatura. Per això, senyores i senyors diputats, jo més que dirigir-me a tots vostès, em vull dirigir i em dirigeixo a través d'aquest discurs a la ciutadania amb la intenció d'oficialitzar, amb la solemnitat parlamentària, algunes coses que són, des del nostre punt de vista, importants.

La primera cosa que vull oficialitzar té un nom, en mallorquí li deim "tarannà". Al llarg de la passada campanya electoral, vaig advertir en diverses intervencions, que si guanyàvem les eleccions no prendríem el Palau d'Hivern o la Bastilla, ni parafrasejaríem Fray Luis de León amb un impertinent decíamos ayer..., ni repicariem les campanes, ni les mostres d'alegria anirien més enllà del bon gust i de la contenció obligada, per respecte, fins i tot i sobretot, cap als nostres adversaris polítics.

Amb això vull dir que el tarannà que presidirà els nostres comportaments i la nostra acció de govern serà de mà estesa, de diàleg i d'esperit liberal. No només amb l'oposició, sinó, allò que és més important, amb la societat en general.

No governarem contra ningú, ni perseguirem ningú ni fabricarem contubernis judeomasonics per justificar reaccions malagrades i irritants. I això serà així, no només per convicció, sinó per imperatiu moral: si aquesta cambra vota la meua investidura, automàticament, en el mateix moment, deixaré de ser el candidat d'un partit per convertir-me en el president de tots, dels que m'han votat i dels que no m'han votat. "Beckett o l'honor de Déu", "El pes de la púrpura", anomenin-ho, senyores i senyors diputats, com vulguin. Un president d'aquesta comunitat que no sàpiga, que no vulgui o que no s'imposi ser el president de tots, crec que no hauria d'ocupar la cadira presidencial.

I convé dir-ho amb solemnitat en un moment solemne com aquest i en una institució solemne com és el Parlament, perquè quedi clar.

El segon principi sobre el qual vull reflexionar és, des d'un punt de vista polític, econòmic i social, tal vegada de major transcendència.

Senyores i senyors diputats: tot allò que és aquesta terra, tot allò que s'ha aconseguit al llarg dels segles, tots els moments

estellars que ha tengut, no és obra de cap governant o govern de torn, sinó d'això que ara s'anomena "societat civil". Tot, absolutament tot. Això significa, d'entrada, que la història amb majúscules d'aquesta terra ens imposa una lliçó a tots els governants, una lliçó d'humilitat i ens fixa els límits que no han de ser traspassats. En això, tenc el pressentiment que ens diferenciarem notablement de posicions que pensen que la legitimitat democràtica confereix ciència infusa i autoritza modelatges de disseny ideològic. El meu partit, el nostre partit, i el futur govern que esper que surti d'aquesta cambra pensen que el protagonisme central el té la societat, no el govern, que la democràcia és un sistema de diàlegs continuats i que és fonamental establir un espai en què allò que és públic i allò que és privat es puguin trobar i s'interaccionin en sinèrgies de previsible fecunditat.

Un govern que sigui incapaç d'establir aquests sistemes de diàleg, un govern que sigui incapaç de definir aquests espais de trobada amb la societat en totes les seves projeccions i que pensi que les urnes són la versió moderna d'una Pentecosta que il·lumina de cop i volta els capets d'aquells agraciats pels vots dels ciutadans, aquest govern està condemnat a la soledat, a l'encasellament i, al final, probablement a l'autisme.

Tarannàs, diàlegs, punts de trobada.... Tot això té un objectiu clar, que és l'objectiu clar de recuperar la confiança i l'esperança d'una societat que, per tota una sèrie de circumstàncies en què tal vegada tendrem ocasionar d'entrar, pareixia instal·lada en la depressió més absoluta. Pens, en aquest sentit, que el rol, el paper d'un govern, de qualsevol govern, és actuar de catalitzador de les energies positives que es troben subjacents a la nostra societat. Els negatius no creen llocs de feina. Els negatius no són dinàmics. Els negatius no funden empreses. Els negatius no arrisquen. Per això, la primera de les obligacions d'un govern que irromp en un delicat moment social i econòmic com el que vivim és infondre fe i esperança. No estic -no s'espantin- parlant de les virtuts teològiques, parl de política pura, essencial, en la seva formulació més autèntica. I és que la fe i l'esperança en el present i en el futur són doncs que s'atorguin perquè sí, ni que s'aconsegueixin amb somriures d'orella a orella o amb discursos voluntaristes en el millor estil voltaria del doctor Pangloss, sinó que són fruit de la responsabilitat i del fet que es creïn les condicions objectives que permetin que la fe i l'esperança creixin, es desenvolupin i se subroguin en el lloc de les posicions negatives.

Dit amb altres paraules, recuperar l'optimisme passa, per exemple, per un govern que doni suport, que escolti i que parli amb la societat civil, per un govern que no es quedi de mans plegades, com Don Tancredo, davant les dificultats de la conjuntura, per un govern que auscolti les necessitats i les inquietuds dels seus ciutadans, per un govern que cregui que la llei és una cosa seriosa en la mesura que fixa drets i obligacions estables, sense els quals no és possible l'activitat econòmica, ni les inversions, ni la planificació empresarial ni el progrés d'una societat.

I per això insistia tant, quan he començat la meua intervenció, a parlar de principis i de coses generals, perquè allò que ens ocupa i preocupa, allò que ens passa, té a veure molt, fonamentalment, amb aquests principis i amb aquestes generalitats que s'han d'eleva a la categoria més notable de la política.

I vull continuar parlant de principis, senyores i senyors diputats. Del principi de responsabilitat, per exemple. Un hermeneuta no massa fi explicarà demà que el candidat del Partit Popular ha fet un encès discurs liberal quan ha apostat per la societat, per la força creadora de l'individu, pel seu distanciament de l'intervencionisme i dels modelatges ideològics. Naturalment que estic fent un discurs liberal! Naturalment que vull fer un discurs liberal!, perquè el Partit Popular és un partit liberal, i amb un missatge liberal ha guanyat aquestes eleccions, i no per una espècie de carisma sobrevingut gràcies a aquest liberalisme rampant que, després de la *debacle* del socialisme real a tota Europa i a tot el món, ha envaït la nostra terra i tot el planeta, sinó perquè ha fet, el Partit Popular, una cosa tan senzilla com connectar amb una societat que eminentment és una societat liberal i que no està disposada a renunciar a aquest liberalisme que l'ha impregnada des de fa segles.

Allò que passa és que aquest hermeneuta de torn -i això que n'hem perdut algun de bo i denotable en aquesta legislatura-, bé per indigència intel·lectual, bé per intencionalitat perversa, practicarà probablement el maniqueisme més groller, mesclant ous amb caragols, simplificant les coses i practicant un reduccionisme de la pitjor espècie. El liberalisme és impossible sense un govern que governi, sense un govern que assumeixi les seves responsabilitats, que no són poques. El govern ni ha de substituir ni pot substituir la societat, però sí està obligat que la llibertat i el dinamisme socials tinguin un camp i un espai on desenvolupar-se. I això s'anomena proveir d'infraestructures aquesta societat. Això s'anomena que l'Administració funcioni. Això s'anomena que hi hagi seguretat jurídica. Això s'anomena política econòmica que promogui riquesa i sobretot llocs de feina. Això s'anomena medi ambient cuidat. Això s'anomena prudència en la despesa pública. Això s'anomena ponderació d'on són socialment més rendibles els doblers. Això s'anomena transparència i honestat en el govern. I que no es preocupin els hermeneutes: un govern liberal i de liberals no es quedarà sense feina, tot el contrari, un govern liberal i de liberals tindrà més feina que mai, no donarà l'abast.

I continuem amb els principis. Al llarg de la campanya electoral, el discurs del Partit Popular s'ha centrat, d'una manera quasi obsessiva, en els llocs de feina. De fet, hem estat l'únic partit que ha fet dels llocs de feina, de la defensa dels llocs de feina, l'eix central de la seva campanya. Per una qüestió de principi, sense cap dubte, com podem parlar als ciutadans de carreteres?, com podem parlar als ciutadans de trens, d'ecologies, de paradisos virtuals, si aquests ciutadans han perdut el seu lloc de feina, no troben feina, o la feina que tenen perilla? Com podem convocar-los a "fer país" si el seu país, el país de la seva família, els seu país personal, està instal·lat en la incertesa?

Hi ha una espècie recurrent que consisteix en un reduccionisme maniqueu que oposa sempre desenvolupament econòmic a l'equilibri mediambiental i a la qualitat de vida.

Aquest reduccionisme que no dubta qualificar d'intel·lectualment esburbat i políticament fals, tal vegada expliqui el sorprenent acriticisme amb què s'ha contemplat la destrucció de llocs de feina a la nostra comunitat autònoma o la pèrdua de competitivitat de la nostra economia. L'un i l'altre serien un mal menor, el preu inevitable que s'ha de pagar per

protegir el medi ambient i, a la vegada, una major i millor qualitat de vida. A partir d'aquí, per tant, el triomf del Partit Popular en aquestes eleccions de dia 25 de maig, és interpretat -i estic segur que tendrem ocasió d'entrar-hi- com una espècie de *vuelta a las andadas*, com el triomf de la depredació del territori, del ciment o de la "balearització".

Clar, i aquesta situació ens recorda la mateixa situació que vivia Espanya a les darreries dels governs socialistes: no hi havia cap altra política econòmica possible, els dos milions de llocs de feina promesos s'havien transformats en dos milions de desocupats, de gent que no tenia feina, i era el preu inevitable d'una política econòmica inevitable imposada per la inevitable, també, conjuntura internacional. Guanyà el Partit Popular l'any 96, i allò que era inevitable es transformà, de cop i volta, en evitable, els dos milions de nous aturats es transformaren en més de quatre milions de llocs de feina, es quadraren els comptes públics, es varen reduir els impostos dels ciutadans de tot l'Estat i el país començà l'època més prolongada de prosperitat que ha viscut la democràcia espanyola.

No és cert, és que no ho és que l'atur i la desacceleració econòmica siguin les contrapartides inevitables d'un medi ambient protegit. No és cert, i ho demostrarem. No és cert que el parcs naturals passin necessàriament per la integració coercitiva de les propietats privades, i ho demostrarem. No és cert que l'ecologia i l'economia siguin incompatibles, sinó que són complementàries, i ho demostrarem. No és cert que la construcció en un règim de seguretat jurídica que no necessita aturades en sec i moratòries sigui inconciliable amb el medi ambient i, de fet, les polítiques practicades han demostrat precisament els efectes contraris, els efectes d'una oferta artificial induïda per moratòries explícites o implícites i per la inseguretat jurídica. No és cert que les necessàries autopistes o autovies consumeixin més territori que desdoblaments tècnicament irracionals, sinó que consumeixen el mateix i, fins i tot, no tant. No és cert que el cable submarí sigui mediambientalment inferior al gasoducte. No és cert que la incineració de residus sigui un atemptat ecològic i sobretot quan l'alternativa resulta ser el sistema de l'abocador. No és cert que les dessaladores siguin un mal mediambiental quan resolen un problema secular i l'únic pecat de les quals ha estat posar en evidència, gràcies a la tecnologia, el catastrofisme de l'ecologisme radical.

I parlem d'economia i de principis econòmics. En cinquanta anys hem passat de ser una economia agrària i semiindustrial a ser una economia de serveis. Això no és un mal en si mateix, això és un bé. Síntoma de modernitat i d'adequació a la divisió europea del treball, en bona part obligats per la nostra condició insular. I aquesta formidable transformació ha estat possible gràcies, entre d'altres coses, al turisme, a aquest turisme que ara pareix que menysprea, que satanitzam i que feim responsable de tots els nostres mals. Els experiments han de fer-se amb gasosa i, en economia, de vegades ni tan sols amb gasosa. Quan se senten fantàstiques teoritzacions sobre "allò que hem de fer", com hem de diversificar la nostra economia i altres hipòtesis de despatx, la realitat dels fets és especialment cruel: ningú no fa cas als teoritzadors. I és que, senyores i senyors diputats, el protagonisme econòmic no el realitza cap conselleria, ni cap càtedra d'economia, ni cap govern: l'economia la protagonitzen els empresaris, els inversors, els treballadors i tot el món de l'empresa, i ni els uns ni els altres

munten fàbriques de xips, fàbriques d'ordinadors o plantacions de cautxú. El fet que s'aventurin peregrines teories econòmiques prescindint per complet dels protagonistes de l'activitat econòmica seria divertit i fins i tot interessant, si no fos que els experiments, a continuació, es fan amb sectors econòmics consolidats com és el turisme, i no amb gasosa o amb aigua del grifó. Aleshores, aquell fet divertit, aquella teoria de despatx divertida, esdevé inquietant i, fins i tot, dramàtic: destruïm allò que és sòlid a canvi d'allò que els francesos anomenen "*bâtir des chateaux en Espagne*".

Això no pot ser, això és irresponsable, és delictiu. El turisme estira de tota la nostra economia. El turisme és un turisme pròsper, és el que permet i permetrà en el futur una diversificació del sector terciari. El meu govern, el govern del Partit Popular, però també qualsevol govern, s'ha de ficar bé en el cap que l'empresari és insubstituïble com a agent essencial de l'activitat econòmica. És clar que es mou pel lucre, i aquest lucre el du a concentrar informació, el du a explorar mercats, el du a generar idees empresarials que, coordinant capital, treball i organització, donaran lloc a això que s'anomena empresa. No podem dimonitzar l'empresari, no podem dimonitzar la seva activitat en nom d'apriorismes ideològics que ens duen on ens duen, on ens han duit. L'empresari es mou -i és la seva obligació- per l'obtenció de rendibilitats, però aquí no s'acaba ni la seva figura ni la seva condició. L'empresari té efectes multiplicadors sobre el conjunt de l'activitat econòmica, l'empresari sobretot crea riquesa i genera llocs de feina. Que ningú no es preocupi: el dia que no sigui rendible ni atractiu fabricar una cosa, no es fabricarà, i el dia que sigui rendible i atractiu fabricar xips, fabricarem xips, però, mentrestant, deixem en pau i respectem l'empresari perquè pugui exercir com a tal, perquè vagi allà on les seves inversions siguin més rendibles i perquè planifiqui la seva activitat des de la llibertat, i nosaltres ja tendrem la responsabilitat de fer que aquestes inversions i aquesta activitat sigui beneficiosa per a tots els ciutadans. Oblidaraquestes elementalitats probablement explica bona part d'allò que ens passa.

Què el nostre model turístic ha de ser repensat? Per descomptat, naturalment, i crec que així ho opinen, en primer lloc, els mateixos empresaris i responsables turístics. Però per repensar-lo, per plantejar aquest gran debat que incitarem al llarg de la legislatura, és necessari restaurar ponts i espais de diàleg que ho facin possible. Per això parlava, al començament de tarannàs, d'espais de trobada i d'espais de diàleg, per arbitrar mesures de xoc, per revisar imatges de marca, estereotips consagrats i per replantejar-se els criteris de promoció.

Llibertat, un altre principi sacrosant per a un demòcrata de les democràcies demoliberals, que són les úniques possibles. No hi ha ni hi pot haver excepcions, zones exemptes, a l'imperi de la llibertat com a eix medul·lar del nostre sistema polític que defineix la Constitució. És en nom d'aquesta llibertat i no en nom de res més, que el Partit Popular ha plantejat, de manera desdramatitzada i sense cap tipus de complexos, qüestions que eren latents a la nostra societat cobertes per una espècie de pacte de silenci que ningú no gosava rompre. I, no obstant això, la política, com passa de vegades, anava per un lloc i la realitat social per un altre. I em vull referir a qüestions lingüístiques i relacionades amb la llibertat de l'ensenyança.

No es pot imposar cap llengua, no es pot anar en contra de cap llengua, no es pot ignorar olímpicament la realitat sociolingüística, no es pot violentar, en nom del que sigui, la llibertat d'elecció de centre escolar o convertir en una caricatura el bilingüisme de la nostra societat i la nostra llengua, que volem defensar i estimar. I això ho hem plantejat sense anaren contra de res ni de ningú. Crec que és la primera vegada que uns temes tan conflictius i tan vidriosos surten a la superfície del debat polític, com han de sortir-hi, amb naturalitat, sense cap tipus de dramatisme i amb una aposta desinhibida per la convivència pacífica i civilitzada.

I a l'hora de baixar al detall, a les coses concretes, vull recordar que, abans que finalitzàs la campanya electoral, vaig expressar en nom del meu partit la convicció i el nostre compromís que, per damunt o independentment de les majories que es produïssin a les eleccions, hi hauria una sèrie de grans qüestions, de grans projectes, que haurien de menester el més ampli consens possible i que haurien de ser qüestió de més d'un partit polític.

Aquestes grans qüestions, aquests grans temes, malauradament després d'aquests quatre anys que per circumstàncies, les que siguin i en ocasions per imponderables, no s'hagin pogut resoldre, han convertit aquests problemes en problemes, a més d'importants, avui en urgents. Temes com el Pla territorial o els plans territorials, les carreteres, l'energia, els residus, l'aigua són temes malauradament no resolts i que avui posen en perill els reptes de futur de la nostra societat.

I és precisament des d'aquesta perspectiva, la perspectiva de l'interès general, des de la perspectiva d'intentar fugir d'una imatge de repartiments de càrrecs, de repartiment de poder, de parcel·les de poder, que jo sincerament crec que no ens beneficia i que no ens ha beneficiat gens a la classe política en general al llarg d'aquests anys passats, és des d'aquesta perspectiva des d'on hem pogut establir un acord programàtic i de governabilitat amb Unió Mallorquina, amb el partit d'Unió Mallorquina, per a la legislatura 2003-2007. Crec sincerament que ambdós partits hem sabut posar per davant els interessos dels ciutadans de les Illes Balears, i no la dels nostres partits polítics respectius.

Han primat els projectes, han primat les infraestructures, els nostres programes electorals, la col·laboració i la cooperació entre les institucions, davant d'un enfrontament estèril per interessos estrictament electorals; en definitiva, ha primat l'estabilitat i la governabilitat de les institucions, per tal de poder dur endavant aquells projectes que beneficiïn els nostres ciutadans. El resultat electoral del mes de maig, la societat en definitiva, ha reclamat un projecte polític homogeni i estable, capaç de resoldre d'una vegada per totes els seus problemes.

Aquest acord, que no és un acord excloent, sense cap dubte, aquest acord parteix dels principis bàsics que configuren els nostres programes electorals respectius: model econòmic que garanteixi el desenvolupament sostenible, la garantia de qualitat de vida, seguretat jurídica, diversificació i desestacionalització de les nostres economies, desenvolupament del règim especial de les Illes Balears, pacte local, etc., per arribar al compromís d'execució programàtic concret que afecta temes tan importants com són les carreteres, la llei de capitalitat de la ciutat de Palma, el Pla energètic de les Illes Balears, el Pla hidrològic estatal i de

les Illes Balears -amb la construcció de les desalinitzadores de Mallorca, de Menorca i d'Eivissa-, els parcs naturals, l'eliminació de l'impost de successions de pares a fills, la lliure elecció de centre educatiu, les Directrius d'Ordenació del Territori, la Llei d'habitatges turístics de vacances, la Llei del defensor del territori, i, pel que fa concretament a Mallorca, el Pla territorial i els residus, entre d'altres qüestions.

Podria continuar aprofundint en els nostres programes electorals que són el nostre compromís programàtic i de govern, podria continuar aprofundint en els programes electorals del Partit Popular de Mallorca, de Menorca, d'Eivissa i de Formentera, programes que les seves senyories coneixen perfectament, i que garanteixen la igualtat de condicions de tots els ciutadans de les Illes Balears, perquè aquest és el nostre compromís, aquesta és la nostra oferta programàtica i de govern.

Podria explicar la funció vertebradora del territori, de les autopistes o de les autovies projectades, adaptades als plans territorials insulars, consensuant els traçats sempre des de la perspectiva del menor impacte ambiental possible, però garantint la construcció de les carreteres ràpides i segures, necessàries a totes i a cadascuna de les nostres illes i adaptades a les exigències tècniques per atendre unes necessitats de trànsit insuportables amb l'actual xarxa viària.

Empodria estendre sobre el gran debat urbanístic, que hem de resoldre d'una vegada per totes, sobre unes illes que, amb importants excepcions, han esdevengut àrees metropolitanes; una ordenació del territori basada amb la seguretat jurídica i amb el respecte a la propietat privada.

O podria entrar a parlar de com abordarem la gestió d'una sanitat pública transferida que malauradament fa aigua per totes parts. S'ha transmès al ciutadà la sensació que no s'ha aconseguit desgraciadament dispensar l'assistència proporcional a la responsabilitat adquirida. Seria bo, hem d'acabar amb les controvèrsies dels professionals, amb les crisis sindicals, amb els canvis erràtics de personal qualificat, amb les disputes entre segments assistencials, i aconseguir el sentiment de seguretat i confiança que ha d'oferir el sector sanitari de les Illes Balears, en el seu conjunt, a tots els ciutadans.

La sanitat, la salut no té color polític, i el sistema sanitari que li dona suport ha de ser complementari, utilitzant tots els recursos disponibles, venguin de la iniciativa privada o de l'aportació pública. L'objectiu és l'assistència sanitària pública, gratuïta, de qualitat per a tothom, amb l'execució de les infraestructures urgents ajornades, malauradament, com l'hospital d'Inca, l'hospital de Menorca, a Maó, o l'hospital de Formentera, entre d'altres.

Podria repetir per què eliminarem l'ecotaxa, i destacar que només amb l'anunci de la supressió d'aquest impost ja avui hi ha respostes positives en el mercat turístic. Que malgrat aquesta supressió, volem garantir les inversions mediambientals, perquè el turisme i el medi ambient seran la nostra prioritat política lligada a la creació de llocs de feina i a la nostra qualitat de vida. Que volem recuperar el liderat turístic per a les Illes Balears, que volem recuperar la nostra imatge i que volem garantir les inversions en infraestructures turístiques, com per exemple la posada en marxa de l'Escola d'Hostaleria a Eivissa i Formentera.

Caldria recordar el compromís per al manteniment i la defensa del teixit social agrari i pesquer, principalment davant aquesta preocupació que tenim tots davant això que se'n presenta de la reforma de la política agrària comuna a la Unió Europea i les seves conseqüències.

Caldria destacar probablement el nostre compromís amb el foment d'activitats productives a la indústria, al comerç, i en general la vinculació de les petites i mitjanes empreses a la creació de llocs de feina. La diversificació de la nostra economia com una reforma estructural pendent, desgraciadament, que hem d'aconseguir i que passa per no perdre models com el que tenim de Menorca amb exemples tan importants en el camp de la indústria del calçat, de la bijuteria o de la indústria agroalimentària, entre d'altres.

Podríem debatre la política assistencial en termes d'eficiència, en termes d'integració de les organitzacions socials i de prevenció. Del nostre compromís amb la construcció de centres assistencials per a persones que necessiten una atenció especial a totes les Illes Balears, com per exemple la Residència de Santa Eulàlia els centres de dia de Sant Antoni i de Formentera, entre molts d'altres, pendents a totes les Illes Balears.

Podríem tornar a recordar que mantendrem i continuarem aquelles coses que s'han fet bé al llarg d'aquests quatre anys, com són les infraestructures de transport públic i altres coses que, sense cap dubte, s'han fet d'una forma adequada, acceptant el repte de resoldre, en col·laboració amb totes les institucions competents, la problemàtica del transport aeri, principalment a les illes menors, i el transport marítim de persones i mercaderies a Formentera.

Podria recordar el nostre compromís amb les polítiques actives, les ajudes, les desgravacions fiscals per a la adquisició del primer habitatge o dels habitatges en general.

I em podria estendre sobre la importància de la col·laboració, la importància de l'enteniment entre les institucions en benefici dels nostres ciutadans, la importància del fet que puguem aconseguir d'aquesta relació amb el Govern de l'Estat, amb l'Administració europea, el finançament necessari per aconseguir les solucions dels nostres problemes de transport, d'aigua, d'energia i d'infraestructures en general o fins i tot de qüestions més puntuals, compuguin ser els jutjats de primera instància de Formentera o la solució, d'una vegada per totes, de la problemàtica, desgraciadament cada dia més actual, del braç del port de Ciutadella i del port de Ciutadella. Tenim el règim especial de les Illes Balears, l'instrument necessari per desenvolupar aquesta col·laboració i tenim tota la voluntat política per dur-ho endavant.

I podria continuar amb moltes altres qüestions i aspectes dels nostres programes electorals que coneixen les senyories, però tanmateix aquests aspectes concrets que estic segur i convençut que demà mereixeran l'atenció de tot el nostre debat, crec que són secundaris en relació amb aquests grans eixos, són secundaris en relació amb aquests grans principis ideològics que inspiraran la nostra acció de govern.

I és que, en el fons, estic plantejant a les seves senyories, i a través seu a la ciutadania, una "altra" forma de govern i una

altra forma de governar, que sobretot pugui solucionar els problemes dels nostres ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Acabada la intervenció del candidat a la Presidència de la comunitat autònoma, se suspèn la sessió fins demà, a les 12 hores.

Prec un minut d'atenció a les senyores diputades i als senyors diputats, abans que no s'aixequin. Aquesta presidència informa els senyors portaveus dels grups parlamentaris que d'aquí trenta minuts, si els sembla bé, hi haurà a la Sala d'Actes una sessió de la Junta de Portaveus.

Al mateix temps, els inform que per tal de poder preparar les acreditacions de les diputades i dels diputats, els dies de les sessions plenàries d'investidura es procedirà a realitzar les fotografies necessàries; avui, dia 25, lloc, Sala de Junes del vestíbul de Palau Reial, horari, fins a les 14 hores; i demà, dia 26, des de les 11,30 fins a les 14 hores.

Moltes de gràcies i fins demà. S'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS
